

Bestemmelsen i Hærens § 112 om, at der hvert Aar skal finde et vist Antal Forfremmelser Sted til Premierlieutenant, er ubeladt, da den ligesom den tilsvarende for Sergentsforfremmelse har vist sig at være uden praktisk Betydning.

Lovforslagets Regler for Forfremmelse fra Premierlieutenant til Kapitain afvige deri fra Hærens, at Valgforfremmelser kun skulle finde Sted hver 6te Gang istedetfor hver 3die Gang. Man vil efter de foreliggende Erfaringer selv med denne Indskrænkning i tilstrækkelig Omfang kunne naa Valgforfremmelsens Hovedformaal, at fremdrage anerkjendt dygtige Kræfter i en yngre Alder til de høiere Poster; det maa desuden anses for heldigt i en saa lille Hær som vor ikke at benytte dette Middel i for stor Udstrækning og fornemlig ikke i de lavere Grader.

Forfremmelse til de høiere Officersgrader har man foreslaaet at skulle ske vaabensvis ved Valg af Officerer i den nærmest lavere Grad; en Undtagelse herfra danner Forfremmelsen til Generallieutenant, som ifølge Forslaget skal ske ved Valg blandt Generalmajorer af alle Vaaben.

Den foreslaaede Ordning af Forpleiningskorpset har gjort de fleste af de i Loven af 26de Mai 1868 om Forpleiningskorpsets Ordning fastsatte særlige Bestemmelser om Ansættelse og Forfremmelse af Korpsets Personale overflødige, idet disse Forhold ere tænkt ordnede her ligesom ved de øvrige Vaaben. Da det imidlertid netop er en af de store Fordele ved den Maade, hvorpaa Forpleiningskorpset er ordnet i nærværende Forslag, at den letter Officerer at træde over fra de forskellige Vaaben til Korpset og derved bevarer Kræfter for Hæren, som enten paa Grund af Alder eller af andre Grunde ikke længer egne sig for Tjenesten i Vaabnet, men endnu kunne gjøre Fyldest i Korpset, har man i § 83 optaget en hertil sigtende Bestemmelse. For at sikre Korpset mod at faa andre Officerer end saadanne, som virkelig egne sig til dets Tjeneste, er det en Forudsætning, at ingen vil kunne forfættes dertil, før han har aflagt en fyldestgjørende Prøve.

Hærløven indeholder særlige Regler for Forfremmelser i Stabene og ved Undervisningssanstalterne, som i det væsentlige ere bevaret uforandrede, men man har i det Hele søgt noget at begrænse de detaillerede Bestemmelser, som findes i dette Afsnit. Der er foretaget den Forandring, at den Tid, Premierlieutenanterne kunne forblive til Tjeneste ved Generalstabten, er sat ens for alle, medens der nu er fastsat en Tidsgrense af 6 Aar for dem, der ere ansatte ved den topografiske Tjeneste, og af 4 Aar for de øvrige. Der kan nemlig være Hensyn, som gjøre det ønskeligt heller ikke at lade de sidste og navnlig dem, der ere ansatte ved selve Generalstabens taktiske Afdeling, stikke for hyppigt.

En stor Del af de i Hærens §§ 130—133 for Befalingsmændene af Forstær-

ningen optagne Bestemmelser ere ubeladte her, enten fordi de have fundet deres Plads andetsteds eller fordi de ere bleve uopvendige ligeoverfor Forslagets øvrige Bestemmelser.

Hærløven indeholder en Række detaillerede Bestemmelser om Affattelsen og Indsendelsen af Forfremmelseslister, om hvilke det vistnok maa erkjendes, at de ikke have deres rette Plads i en Lov om Hærens Ordning. I Stedet for at give loubestemte Regler for disse Forhold vil det være naturligere at overlade Krigsministeren til enhver Tid at afgjøre, paa hvilken Maade han hensigtsmæssigt skal forskaffe sig det nødvendige Materiale til Bedømmelse af det ham underlagte Personale. I Forslaget har man derfor ubeladt Afsnittet om Forfremmelseslister.

De nugældende Aldersgrænser have forskellige Ulemper, som i høj Grad gjøre en Forandring i de herhenhørende Bestemmelser ønskelig; naar der saaledes i Hærens § 129 er fastsat ikke blot Aldersgrænser, ved hvilke de forskellige Befalingsmandsklasser skulle afstediges, men tillige en 3 Aar lavere Aldersgrænse som Betingelse for Forfremmelse, da have disse 3 Aar, som ligge imellem det Dieblit, da en Officer bliver standset i sin videre Forfremmelse, og det Tidspunkt, ved hvilket han skal afstediges, virket uheldigt; Alderlignerne kunne ikke altid drage den fulde Nytte af disse Officerer, hvis Lyst og Tjenesteiver ifølge Sagens Natur, let svækkes ligeoverfor Visheden om, at deres militære Løbebane om kort Tid skal afsluttes. Det vilde derfor i hvert Fald være ønskeligt at lade Aldersgrænsen for Forfremmelse bortfalde; men der er ogsaa Grunde, som tale for noget at indskrænke Aldersgrænsen for Afstedigelse og navnlig at ophæve Aldersgrænsen for Premierlieutenanter, saaledes at man kun opretholder den i Hærløven giene Ret for dem til ved en vis Alder at faae Afsted med Pension. Det er nemlig i Særdeleshed Aldersgrænsen for Premierlieutenanter, der virker affrækkende paa Tilgangen til Officerkorpset og berøver Hæren mange gode Kræfter i Udskrivningsmasse, som foretrække andre Livsstillinger, der frembyde mere Betryggelse for Fremtiden fremfor den militære Bane, hvor de med uvækkede Lands- og Legemskræfter allerede i saa ung Alder som noget over 40 Aar kunne være udsatte for at se deres Løbebane afbrudt. Men hertil kommer endnu, at en Aldersgrænse af 45 Aar vil være uden nogen væsentlig Betydning for Aldersforholdene i hele Officerkorpset, da det efter de anstillede Sandsynlighedsberegninger har vist sig, at det kun kan blive et forsvindende Antal Premierlieutenanter, som vilde naae 45 Aars Alderen, forinden de blive Kapitainer, forsaavidt de overhovedet egne sig til at forfremmes. Hærens øvrige Bestemmelser om Aldersgrænser for Linieofficerernes Afstedigelse ere opretholdte i Forslaget, idet man kun har tilføjet en Aldersgrænse af 60